

Δι' ἀνακατῳιδιν μὲ τοὺς λέπρηδες νὰ φάω αὐτόθ. *Ἡὺρα μοῦσαν* 'ς τὸν καφὲν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. Συνών. ἀνηλιάζω, σιχαίνομαι. 3) Αἰσθάνομαι φόβον, δειλιῶ Κύπρ. — Λεξ. Μπριγκ.: 'Ανακατῳιδιν τὴ νύχταν νὰ βκῶ ἔξω σκοτεινὰ Κύπρ. 'Εμεινε μοναδὴ 'ς τὸ σπίτι τῶν 'νεκατῳιδιν αὐτόθ. 'Ἦταν νύχτα πισ-σοῦριν τῷ ἀνακάτωμα αὐτόθ. 'Ανακάτωμασεν νὰ ρέξῃ 'ποὺ τὰ μνήματα (ρέξῃ = περάσῃ) αὐτόθ. Συνών. δειλιάζω, φοβᾶμαι.

Μετοχ. 1) 'Ο αἰσθανόμενος φρικίασιν Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.) β) 'Ο συνεσταλμένος ἐκ ψύχους, φόβου κττ. Κεφαλλ. (Λειξούρ. κ. ἀ.). Συνών. ζαρωμένος (ιδ. ζαρώω), φοβισμένος (ιδ. φοβίζω). 2) 'Ο ἔχων ἀτμηλήτους τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀκτένιστος Κεφαλλ. Συνών. ἀχτένιστος (ιδ. χτενίζω). 3) 'Ο προξενῶν ἀηδίαν Κύπρ.: 'Ανθρώπος ἀνακατῳισμένος. Νερόν ἀνακατῳισμένον. Συνών. σιχαμένος (ιδ. σιχαίνομαι), σιχαμερός. 4) 'Ο προξενῶν φόβον Κύπρ.: Τόπος ἀνακατῳισμένος (προξενῶν φόβον ἔνεκα τῆς ἐρημίας του). *Πρᾶμαν ἀνακατῳισμένον* (οἶον ὄφιν, ἄγριον θηρίον κττ.). Συνών. τρομερός, φοβερός.

Πβ. ἀνακατσαρώνω.

ἀνακατῳιδιν τό, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. ἀνακατῳιδίς καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδιν, περὶ ἧς ιδ. -ίδι.

Πρᾶγμα προξενῶν ἀηδίαν καὶ ἀποστροφὴν: Τὸ μωρόν σου ἐν' ἀνακατῳιδιν ποὺ βρομεῖ. Τὸ φρεῖν ἐν' ἀνακατῳιδιν.

ἀνακατῳιδίς ἐπίθ. Κύπρ. ἀνεκατῳιδίς Κύπρ. Θηλ. ἀνακατῳιδου Κύπρ. ἀνακατῳιδὰ Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατσίάζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιδίς. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. τὰ ὅμοια κλάνω - κλανιδίς, χέζω - χεζιδίς κττ.

'Ο αἰσθανόμενος ἀηδίαν, ἐκεῖνος ποὺ σιχαίνεται: *Εἶντ' ἀνακατῳιδίς ποὺ 'σαι!* Συνών. σιχασίδίς.

ἀνακάτωμα τό, ἀμάρτ. ἀνακάτωμασαν Κύπρ. 'νεκάτωμασαν Δλιτέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,78

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατσίάζω.

'Αηδία, ἀποστροφή ἐνθ' ἀν.: *Τοῦτες οἱ δουλεῖς ποὺ κάμνεις ἐν' τοῦ 'νεκατῳισμάτου.* Συνών. ἀηδία, ἀηδιασμός, ἀνακατῳισμός, ἀνακατῳισοῦρα, σιχαμάρα, σιχαμός, σιχασίς.

ἀνακατῳισμός ὁ, Κύπρ. 'νεκατῳισμός Δλιτέρτ. Τζιυπριώτ. τραοῦδ. 3,45.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατσίάζω.

'Ανακάτωμασαν, ὃ ιδ., ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Εἶσαι τ' ἀθ-θύμιον 'νεκατῳισμοῦ,

μῆς πώρας ἦσαν τὰ ἔρκατά σου | τῷ ἀφανισμοῦ

(ἀθ-θύμιον = ἐνθύμιον) Δλιτέρτ. ἐνθ' ἀν.

ἀνακατῳισοῦρα ἡ, Κύπρ.

'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατῳιδῶ, δι' ὃ ιδ. ἀνακατσίάζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦρα. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. λιγώνομαι - λιγούρα, ἔφαγα - φαγούρα κττ. 'Ανακάτωμασαν, ὃ ιδ.

ἀνακατσουλλώνω ἀμάρτ. ἀνεκατσουλλώνω Θήρ. κ. ἀ. — Λεξ. Μπριγκ.

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. κατσουλλώνω.

Σηκώνομαι ἐπάνω, ἀνορθώνομαι, ἐπὶ τριχῶν: 'Ἦνεκατσουλλώσανε τὰ μαλλιά του σὰν τοῦ γάτι. Μετοχ. ἀνακατσουλλωμένος = ὁ ἔχων ὠρθωμένας τὰς τρίχας ἐκ ψυχικοῦ

τινος πάθους Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατσίάζω, *ἀνακατσουριαίνω, ἀνατριχιάζω.

***ἀνακατσουριαίνω**, ἀνασκαντζουριαίνω Πελοπν. (Λακων.)

'Εκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. *κατσουριαίνω. Πβ. κατσουριάζω.

1) Συστέλλομαι ἐκ φόβου: *Τί ἀνασκαντζουριαίνεις ἔισα;* 'Ανασκαντζούριασε ἀπὸ τὸ φόβο του. 2) 'Ανορθώνονται αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς μου, ἔξαγριώνομαι.

Πβ. ἀνακατσαρώνω, ἀνακατσίάζω, ἀνακατσουλλώνω.

ἀνακατωγυρίζω ἀμάρτ. ἀνακατωγυρίζω Παξ. ἀνεκατογ'ρ'ζῶ Πάρ. (Λεῦκ.)

'Εκ συμφύρ. τῶν ρ. ἀνακατῳώνω καὶ γυρίζω. Διὰ τὸν τοιοῦτον σχηματισμὸν πβ. καὶ ἀλωνοθερίζω.

Γυρίζω τὰ ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἀναστρέφω. Συνών. ἀναποδογυρίζω.

ἀνακατωγύρισμα τό, ἀμάρτ. ἀνακατωγύρισμα Παξ. 'Εκ τοῦ ρ. ἀνακατωγυρίζω.

1) Τοποθέτησις πράγματος ἀντιστρόφως, ἀνατροπή. Συνών. ἀναποδογύρισμα. 2) Μεταφ. ἀνωμαλία εἰς τὰς ὑποθέσεις, ἡ οὐχὶ κατ' εὐχὴν πρόοδος ὑποθέσεώς τινος, ἀντίξοος περίστασις. Συνών. ἀβολξά 1, ἀβολεσιά 1, ἀναποδιά.

ἀνακάτωμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν.) ἀνακάτωμαν Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀνακάτουμα βόρ. ιδιῶμ. ἀνεκάτωμα 'Ανδρ. 'Ἰων. (Κρήν.) Α.Κρήτ. Νάξ. ('Αλύρανθ.) Νίσυρ. Χίος κ. ἀ. ἀνεκάτουμα 'Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. κ. ἀ. 'νακάτωμα Ρόδ. 'νεκάτωμα Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'νικάτουμα Μακεδ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀνακάτωμα. 'Ο τύπ. ἀνεκάτωμα διὰ τὸ ἀνεκατῳώνω παρὰ τὸ ἀνακατῳώνω καὶ ἐν 'Ερωτοκρ. Β 936 (ἔκδ. ΣΞανθοῦδ.) «κάνεις ἀνεκατώματα ἐτούτην τὴν ἡμέρα».

Α) Κυριολ. 1) 'Ανακίνησις, ἀνάδευσις πράγματός τινος κοιν.: *Τ' ἀνακάτωμα τοῦ νεροῦ - τοῦ φαγιοῦ κττ.* Τὸ ρυζόγαλο θέλει ἀνακάτωμα νὰ μὴ πιάσῃ. Συνών. ἀναγύρισμα 1, ἀνάδεμα (II) 1. β) 'Αναζωπύρησις κοιν.: *'Η φωτιά θέλει ἀνακάτωμα.* Συνών. ἀνακάρωμα 3.

2) 'Ἡ ἄνευ τάξεως τοποθέτησις πραγμάτων, διατάραξις τῆς κανονικῆς θέσεως κοιν.: 'Ανακάτωμα βιβλίων - ἐπίπλων κττ. *Εἶδα γυρεύεις καὶ κάνεις τοσονὰ ἀνεκάτωμα;* Α.Κρήτ. Συνών. ἀνάγεσμα 1. 3) Διάθεσις πρὸς ἐμετὸν κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): *Μοῦ 'ρχεται ἀνακάτωμα κοιν.* 'Ανακάτωμα τοῦ στομαχοῦ Ζάκ. 'Ανακάτωμαν τῇ καρδίας (στομάχου) Κερασ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀνακάτεψι Α 2. 4) 'Ανάμειξις, συμφυρμός πραγμάτων διαφόρων, κρᾶσις ὑγρῶν διαφόρων κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.): 'Ανακάτωμα τοῦ σιταροῦ καὶ τοῦ κριθαροῦ - τοῦ βουτύρου μὲ τὸ λίπος κττ. κοιν. || Φρ. *Οἱ δεῖνα εἶνι 'νκατώματα* (ἐπὶ κατοίκων κοινωνίας τινὸς διαφόρου καταγωγῆς, παντοδαπῶν) Μακεδ. β) 'Ο μετὰ τινος ἄλλου ἀναμειγνύμενος δημητριακὸς καρπὸς Μακεδ. (Κοζ.): *Βάλαμι 'ς τοὺν καφέ ἀνακάτουμα* (οἶον κριθάρι, ρεβίθι κττ.) 5) Δημητριακὸς καρπὸς ἀνάμεικτος ἐκ διαφόρων ποιότητων ἢ διαφόρων εἰδῶν καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ ἄλευρον 'Ἠπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.): *Θ' ἀλέσω ἀνακάτωμα. Τί σ'τάρ' εἶν' αὐτό;* — 'Ανακατώματα Ζαγόρ.

Β) Μεταφ. 1) Συγκίνησις διὰ τὴν στέρησιν πράγματος ποθητοῦ ἢ τὴν ἀνάμνησιν γεγονότος λυπηροῦ Πόντ. (Κερασ.): *'Ερθεν ἄτον ἀνακάτωμαν.* 2) 'Ανώμα-